

I. Tagadás

– Egy hónapja halt meg az anyám.

– Itt akkor sem lehet dohányozni.

A doktornő kérlelhetetlenül a kerti pad mögé mutatott. Mara unottan hátranézett a válla felett. A fűbe döfött táblán vörössel áthúzott, füstölgő cigaretta piktogramja nézett vádlón a lányra. Mara visszafordult, és hosszan, kihívón beleszívott a cigarettába. A füstöt lassan a magasba fújta, aztán hidegen ránézett az orvosra. A nő karba tett kézzel állt előtte a balatoni szanatórium kavicsos ösvényén.

– És akkor most mit tesz velem? – kérdezte a lány.

– Dobd el. *Kérlek.*

– Attól nem lesz jobb.

– A szabályok azok szabályok.

– Apám is mindig ezt mondja.

– Apád komoly ember.

– És aztán hová vezettek azok a komoly szabályok?

A doktornő elgondolkodva nézte a vékony, görnyedten üldögélő lányt. Nem sokszor érezte ezt, de most tanácstalan volt. Mara rövid haját sötétbarnára festette, frufruja majdnem eltakarta világoskék szemét. Pizse orra, dacos, pengévé keskenyedő ajka, és kerek álla volt. Bőre sápadtságát éppúgy okozhatta a kamaszok szobába zárt állandó netfüggése, mint az elszenvedett trauma.

A tragédia, ami miatt az elmúlt három hetet a füredi intézményben töltötte.

– Tovább kell lépned, Mara.

– Tovább is fogok. Majd. Amikor kedvem lesz hozzá.

– Ez nem kedv kérdése.

– Jaj, ne hozzon már le az életről!

Az orvos felsóhajtott, és leült a pad szélére.

– Adj egy szálát.

– *Magának!?*

– Néha jól esik.

– Ez most olyan jófejség lesz, vagy mi?

– Nem lehetne egyszer az – dőlt hátra a doktornő, és fáradtan elmosolyodott, – hogy csak úgy eldugulsz és adsz egy staubot?

– Ezt az egyetemen tanítják, vagy a praxisa hozta ki ezt a dumát? – sóhajtotta Mara, de végül megvonta a vállát, és a padon heverő dobozt odatolta az orvos kezéhez.

A fehér köpenyes nő kirázott egy szálat, az ajkai közé illesztette, aztán odahajolt Marához, és szó nélkül kivette a tinilány szájából a cigarettát. A parázsról rágyújtott, majd oda sem nézve visszaadta Mara cigijét. Mindketten a platánfák levelei közt átsütő halvány fénybe fújták a füstöt.

– Érzed?

– Mit? – kérdezte dacosan a lány.

– A tavaszt.

– Csak a füstöt érzem.

– Szar lehet neked.

– Szar is.

– Vonatkoztass el.

– *Csak... füstöt... érzek* – tagolta komoran a lány.

– Pedig itt van a tavasz. A platán illata. A virágok az ágyásban. A Balaton egyhe halszaga. Még lángost is érzek, pedig a sütő odább van – a doktornő beleslukkolt a cigibe. – A szomszédban házat építenek. Te is érzed a fenyőlécek illatát?

– Fenyőt? – nézett rá értetlenül Mara.

– Gyanta. Tülevél. Fenyő. Toboz. Egy egész erdő. Szimatolj bele.

Átszellemülten beszívta a levegőt. Mara megütközve nézte.

– Miről beszél maga? Ez nem vicces cigi ám.

– Nyugi van, Mara. Élj. Csak ennyi kell.

– Ez most mi volt?

– Micsoda?

– Most miért csinálja ezt? Maga nem a spanom.

– Ki mondta, hogy az lennék?

– Maga miatt vagyok itt.

– Tudod jól, miért vagy itt.

– Ez már megint valami terápiás faszság?

– Miért lenne az? – a doktornő elnyomta a csikket a pad karfáján, aztán komótosan a bukszusba pöccintette. – Hamarosan mehetsz. Már össze vagy pakolva. Gondolod, hogy pont most akarok valami újat kipróbálni rajtad, amikor apád pár perc múlva itt lesz?

Mara kényszeredetten elhúzta a száját.

- Akkor mit akar tőlem?
- Eredetileg csak annyit, hogy dobd el a cigit.
- Maga is rágyújtott.
- Rá. Van ilyen.
- Le fogják cseszni miatta?
- Ha meglátott valaki, akkor igen.
- És nem zavarja?
- Vannak helyzetek, amikor ez a helyes.
- A szabályszegés?
- Akár az is.
- Ezt mondja el az apámnak is.
- Majd te elmondod neki.
- Őt ez nem érdekli.
- Apád szeret téged.
- Apám csak magát szereti. Meg az Istent.
- Hiszel Istenben?
- Ha létezne, nem lennék itt.
- Ez miért bizonyítaná, hogy nincs?
- Ha létezne, nem történik meg mindez.

Az orvosnő lassan bólintott, aztán feltápászkodott. A zsebében hangosan kettőt csipogott a telefon. Előhúzta a Samsungot és elolvasta az üzenetet. Felpillantott a csikken nyammogó Marára.

- Itt vannak érted.
- Fasza.
- Ne légy önző... vissza kell térned az életbe – majd némi hezitálás után hozzátette: –

Marika.

- Mara vagyok! – csattant fel a lány.
- Az orvos elengedte a füle mellett az éles választ.
- Apád sem szenved kevésbé, mint te.
- Azt maga meg honnan tudná!? Apám leszarja az egészet.
- Biztosan nem.
- Csinált *valamit*. Aztán ez lett belőle.
- A húgod is szenved.

Mara elcsendesedett.

– Gondolj néha kicsit másra is, mint magadra.

– Apámra, mi? Azt lesheti.

– A húgodra. Támaszra van szüksége.

– Akkor...

– Tegyük fel, hogy igazad van...

– Az van!

– ... akkor ki maradt még neki, *rajtad* kívül?

A szavak csendesen lebegtek a szétoszló cigarettafüstben.

– Bassza meg – morogta végül.

A platánon egy rigó kezdett hosszas csicssergésbe. Mara dühösen felpillantott az ágra. A pszichiáter észrevette a pillantást.

– Idegesít?

– Hangos. Dühös. Zavaró.

– Másnak kellemes.

– Ja. Egy másik rohadt rigónak.

– Tudod mi az, amit mi madárdalnak érzékelünk? – nézett rá a doktornő, de mivel nem kapott választ, folytatta. – Szitkozódás. A hímek ócsárolják egymást. De mi, akik nem értjük, szépnek halljuk. Pedig az ő nyelvükön csupa-csupa káromkodás lehet.

– És?

– Csak annyit mondok, ha nem tudsz eleget, ne ítéld meg.

– Apámra gondol?

– Rá is. De leginkább rád.

Mara megcsóválta a fejét, és a kavicsokra dobta a csikket, aztán beletaposta az ösvénybe.

– Nem értem, mit akar.

– Adj időt magadnak. A hangok, amiket belülről hallasz, nem biztos, hogy azt jelentik, amiről úgy gondolsz, érted. Talán egész másról beszélnek.

– Ne mentegesse az apámat!

– Nem mentegetem.

– Anyám meghalt.

– Sokan meghalnak. Nap mint nap. Fáj. De tovább lépünk. Mert élni kell, mert azok, akik élnek és szeretnek minket, hiányolnak az életükből.

Mara lehajtotta a fejét.

- Bori... – suttogta.
  - Édesanyád meghalt. A húgodnak szüksége van rád.
  - Tudom.
  - Akkor menj. Lépj tovább.
  - Nem vagyok rá képes.
- Az orvos megfogta a vállát.
- Gyere. Kikísérlek. A családod itt van érted.

A kamaszlány szótlánul felállt, és a doktornő mellett a kijárat felé indult. A maga után vonszolt kerekas bőrönd két vaskos barázdát húzott a kavicsokban, a surrogás, amit a kerekek keltettek, elkísérte őket a boltíves kerengőig. A köveken már kattogni kezdett a táska, ahogy a fugákon pattogtak a kerekei. A monoton zaj valahogy elvette a kedvüket, hogy tovább beszélgessenek. A pszichiáternek kudarcot jelentett az eltelt három hét – a lánynak tompa, nem múló fájdalmat, és az apja vádolásának betokozódott dühét.

Mindketten kellemetlen élményként élték meg az eltelt három hetet.

Egyszerre léptek ki a kerengő hűvöséből a sápadt, alig-alig melegítő áprilisi napfényre. A gyöngykavicsal felszórt parkolóban a jól ismert fekete Mercedes pöffeszkedett, a sötétített ablakok nem engedtek belátást az utastérbe. Mara a kocsi teteje felett elnézve a Balaton türkizsín vizét látta, ahogy olyan simán terült el a szemközti Siófokig, akár egy csiszolt asztallap.

A lány megtorpant, és a doktornő megállt mellette.

A Mercedes ajtaja kinyílt, és egy magas, karcsú nő lépett ki a kavicsokra. Hosszú szőke haját zavartan a füle mögé tűrte, ahogy Mara felé pillantott. A szeme nem látszott, mivel a fél arcát eltakarta a hatalmas Versace napszemüveg. Mara megmerevedett.

- Ez nem a családom.
- Tessék? – nézett rá meglepetten a pszichiáter.
- Ez... nem... a... családom...
- De hát apád...
- A kocsi apámé. A nő is apámé. De nem a családom.

Kinyílt a hátsó ajtó, és egy nyolcévesforma kislány ugrott ki a kavicsokra, majd élesen ropogó léptekkel futva indult a kamaszlány felé.

– Maraaaaa! – kiáltott túlradó boldogsággal.

Mara arcán fájdalmas mosoly terült szét, elengedte a bőrönd fogantyúját, amely tompa puffanással elterült a földön. Mara leguggolt, és egy pillanat múlva kis híján feldöntötte a húga sikongatva a karjaiba csapódó kis teste.

A nővérek könnyek közt ölelték egymást, miközben a Mercedes felől a szőke nő lassan közeledni kezdett feléjük. A mély kavicságyban alig haladt. Hosszú, karcsú lábait tízcentis sarkú cipőbe bújtatta, amelyek minduntalan elmerültek a talajban.

A pszichiáter odahajolt a lányokhoz, és Mara fülébe suttogott.

– Talán, mégiscsak a családod.

A lány egy pillanatra kiesett a magára erőltetett szerepből, és hálásan felnézett az orvosra. Aztán odaért a szőke nő, és Mara tekintete elfelhősödött.

*

Az utcasarkon kéttucatnyi ember toporgott, miközben talmi áhítattal az arcukon a plébános szavait hallgatták.

– ...most, midőn itt állunk a mártírunknak méltó emléket állító alkotás mellett, eltűnődünk, vajon hogyan lehetett oly erős az ő hite, hogy Sorbánházi Gizella, kerületünk szülötte a mártíromságot választá...

A polgármester lopva feljebb húzta a mandzsettáját, hogy egy pillantás vethessen a csuklójára csatolt Omegára. Elégedetlenül ráncolta össze a szemöldökét és kissé oldalt döntötte a fejét, hogy a mellette álló asszisztense jobban hallhassa.

– Késnek vagy nem is jönnek? – szűrte a fogai között a kérdést.

– Megígérték, hogy itt lesznek – súgta Adél.

– Seggbe fogom rúgni a sajtóst, ha ezt elcseszte.

– Még van öt percük.

– Arról volt szó, benyomják az esti híradóba.

– Biztosan itt lesznek, polgármester úr. Biztosan.

A tisztelendő hangja felerősödött.

– Megáldom hát ezt az emlékművet az Atya, a Fiú...

Kandó József ájtatos arccal keresztet vetett és elmormolt egy áment, majd ismét oldalt fordult, és vetett egy pillantást asszisztense dekoltázsába. Adél bőre fehér volt és bársonyos. A két mell közötti völgyben alig látható pihék rajzolódtak ki a fekete ruha szegélyének sötét háttere előtt. Miközben a polgármester a napszemüveg jótékony takarásában a szemét legettette, és arra gondolt, mi mindent lehetne csinálni azzal a két kézbeálló halommal, a sarkon befordult egy fehér furgon.

– Itt vannak – nyögte megkönnyebbülten Adél.

– Éppen idejében. Már itt akartam hagyni a picsába az egészet.

– Ez egy *fontos* esemény, polgármester úr – mondta némi szarkazmussal a nő.

– Fontos. Persze – bólintott Kandó. – Nézz csak körül. Vagy harmincan jöttek el.

– Az is valami.

– Azt se tudják, ki volt ez a nő, akinek az emléktábláját avatjuk – aztán vállat vont, és még halkabbra fogta. – Tulajdonképpen én se tudom.

– Megbeszéltük. Azért került bele a programba...

– Mert eljön a tévé. Tudom.

– Szerencsére itt vannak.

A plébános fejhargon énekelni kezdett.

– ...aaaa miiiiii Úúúúúrunk tiiiiiszteeeeeleeeete...

Nevetségesen elnyújtott minden egyes magánhangzót, és túl magasan kezdte a zsoltárt.

Kandó elfintorodott, de gyorsan rendezte a vonásait.

– A rövid beszédet mondom. Három perc.

– Nem lesz elég vágókép.

– Majd csipkedi magát az operatőr – vont vállat a polgármester. – Az emberek hálásak lesznek, ha nem jártatom soká a pofámat.

– Máris előkeresem a rövidebbet – a nő műkörmei egy tableten kezdtek kopogni, de Kandó megrázta a fejét.

– Nem kell. Majd nyomok valami *bullshit*et fejből.

– Biztos?

– Biztos. Féltucat avatásra való konzerv van a fejemben, Adél. Csak a neveket kell behelyettesítenem.

– Sorbánházi Gizella – készségeskedett az asszisztens.

– Nem mindegy? – nézett rá savanyú tekintettel a polgármester. – A lényeg, hogy kamera legyen. Amúgy ki a tököm volt ez a nő?

– Most pedig átadom a szót tisztelt polgármesterünknek, plébániám nyája egyik oszlopos tagjának, Kandó Józsefnek – fejezte be a nyekergést a pap.

Kandó Adél kezébe nyomta a napszemüveget, majd szórványos taps kíséretében a mikrofonhoz lépett, ellenőrizte, hogy forog-e a felvétel, aztán összekulcsolta az ujjait, és beszélni kezdett.

– Ki ne ismerné kerületünkben Sorbánházi Gizella tetteit, amelyeket oly vészkorszakban vitt véghez, mely bármely embert próbára tett volna...

*

A két nővér még mindig a földön guggolva ölelte egymást, amikor a szőke nő végre odaért hozzájuk. Odabíccentett a doktornőnek.

– Teri vagyok.

– Üdvözlöm – bólintott a doktornő, és összefonta a karját a mellén. – A papírok Mara táskájában vannak. Majd nézzék át. Szeretném, ha két hét múlva visszahoznák egy beszélgetésre. Akkor eldöntjük, kell-e hosszabb terápia.

– Értem. Majd megmondom az apjának.

Mara lassan elengedte a húgát, és felállt. Bori fejét simogatva mélyen Teri szemébe fúrta a tekintetét, de nem szólt semmit. A nő zavartan a füle mögé simította a haját, és halkán megszólalt:

– Apád el akart jönni.

– De nem jött.

– Tudod, hogy megy ez.

– Nem, *nem* tudom.

Teri gyomra összeszorult, és kétségbeesett pillantást vetett a doktornőre.

– Elfoglalt ember. A kerületében van egy fontos esemény.

A doktornő bólintott, de esze ágában sem volt felmentést adni.

– Bizonyára.

– Józsi előtt szent a család – kezdett akaratlanul is magyarázkodásba a szőke nő, de a pszichiáter Marához fordult.

– Vigyázz magadra. A számomat tudod.

– Tudja, hogy nem fogom hívni.

– Akkor *chat*. Bármilyen. Csak jelezd, ha gond van.

Azzal sarkon fordult, és visszaballagott a komor épületbe.

Bori felemelte az eldőlt bőrönd fogantyúját, és a nővére tenyerébe nyomta.

– Mehetünk?

A kamaszlány elnézett Teri válla felett, és a fekete Mercedest fixírozta.

– Senkinek nem adja kölcsön.

– Nem adta kölcsön.

– Csak ő vezetheti a kocsiját.

– Ez már az *én* kocsim – Teri egyre kínosabban érezte magát, a rakoncátlan tincset immár tízmásodpercenként dugta vissza a füle mögé. – Nekem adta.

– Neked?

– Ő vett egy másikat magának.

– Autót vett?

– Két hete. Igen.

– De hát az egész még egy hónapja sem történt!

Teri kotorászni kezdett a táskájában, csak hogy csináljon valamit.

– Ezt majd megbeszéled vele. Én nem tehetek róla.

– Két hete... – mormolta maga elé Mara.

Teri az órájára pillantott.

– Mennünk kéne. Apád vár minket. Asztalt foglaltatott.

– Menjünk, igen – kiáltott fel Bori, és a kocsi felé indult, miközben próbálta maga után húzni a nővérét, de az nem mozdult. Mara felváltva nézte a kocsit és a szőke nőt.

– Ez gyorsan ment.

– Majd megbeszélitek.

– Mást is lecserélt, nem csak a Mercedest.

– Marika – fogta kérlelőre a nő. – Menjünk, ezt...

– Mara vagyok.

– Apád kifejezetten kérte, hogy Marikának hívjalak.

– Én meg *kifejezetten* kérem, hogy Marának.

Teri megint az órájára nézett.

– Másfél óra az út. Két óra múlva kell az étteremben lennünk, de előtte be kell mennünk apádért. Kérlek... *Mara...*

A lány elindult a kocsi felé. Mire odaért, Teri a távirányítóval felnyitotta a csomagtartót, ahova Mara behajította a bőröndöt, majd dacosan beült a hűga mellé. Teri becsusszant a vezetőülésbe, és megnyomta az indítógombot. A tükörben elkapta a nagylány tekintetét.

– Nem akarsz előre ülni?

– Nem akarok beszélgetni.

Teri becsatolta magát, aztán a súlyos kerekek surrogni kezdtek a kavicságyon.

Már másfél órája sem maradt, hogy odaérjen. Ha késik, Józsi mérges lesz. Mindennél szentebbnek tartotta a pontosságot.

Megint a füle mögé tűrte a tincset. Pedig most nem is szabadult el.

*

Az M7-esen alig volt forgalom, és a Mercedes a százötvenre állított tempomattal falta a kilométereket. Egy óra sem kellett és már a bevezető négysávoson süvítettek, jobbra-balra kivilágított bevásárló központok csillogtak. Teriben oldódott a feszültség. A két lány egy szót sem szólt egész úton, csak fogták egymás kezét, és mindkettő bedugta a fülét, hogy a saját zenéit hallgassa.

A Mercedes hangrendszeréből egy halk Schubert-tétel szüremlett elő.

Józsi szerette a komolyzenét, Teri meg nem értett a kocsihoz. Még nem volt ideje megtanulni a bonyolult menürendszert, és inkább hagyta az unalmas cincogást, minthogy megkockáztassa, hogy elállít valamit, aztán nem tudja majd visszavarázsolni Schubertet. Emlékeztette magát, hogy ez a kocsi már az övé, de aztán eszébe jutott, Józsi úgysem fogja hagyni, hogy kiélvezze. Időről-időre meg fogja nézni. Elég tiszta-e, meg van-e tankolva rendesen, nincsenek-e benne eldobált papírzsepik, rúzs, vagy rágógumi papírok – és hogy Schubert szól-e benne.

Mert rendnek kell lennie.

Inkább hagyta a francba Schubertet.

Az órára nézve megkönnyebbült. Tíz percet hozott az érkezési időn. Nem lesz késés, azaz most már minden rendben lesz.

Minden.

Rendben.

Lesz.

Aztán Mara kivette a füléből a fülhallgatót.

– Ebben nem mehetek – mondta hangosan, senkihez sem címezve, csak úgy bele a levegőbe.

Teri gyomra összeszorult.

– Tessék? – nézett a tükörbe.

– Nincs egy göncöm se.

– És a bőrönd?

– Három hét után? Szerinted?

– De hát mit akarsz?

– Apuci kicsi lánya nem mehet így étterembe – mutatott végig magán.

– Nem gondoltam, hogy ez téged érdekel.

– *Engem* nem is.

Teri megint a fűrtöt kezdte babrálni, és visszahajtotta apró füle mögé. A lánynak igaza volt. Késni nem szabad, de ha így állít be a polgármesteri hivatalba, Józsi biztosan lehordja majd. Őt is. Nem csak Marát.

– Mi legyen? – kérdezte növekvő gyomorideggel.

– Vásárolni kell.

– Biztos nincs semmi használható a bőröndben?

– Diliházban voltam.

– Kezelésen voltál.

– A diliházban. Ott nem prioritás a mosás, vasalás.

– Ne nevezed így, kérlek.

– A diliházat? Miért? Ez a neve.

Teri a kormányra csapott, majd az utolsó pillanatban elmismásolta a mozdulatot, és csak végigsimított a bőrbe bújtatott keréken.

– Akkor megállunk venni valamit.

Mégiscsak ez a kisebbik rossz.

Legalábbis remélte.

Kitette az indexet, és a Mercedes a kanyarodósáv felé fordult.